

(функцій) і розміром адміністративно-територіальної одиниці [2, с.7].

Доцільним буде навести приклад децентралізації публічної влади в деяких країнах ЄС. Так, наприклад, Велика Британія надала місцевим органам влади відносно обмежені (незначні) повноваження і в основному дотримується концепції централізованого управління, хоча Шотландія та Уельс в її складі мають широкі власні повноваження, власні парламенти та урядові утворення. Франція, навпаки, намагається забезпечити часткову децентралізацію, здійснюючи передачу частини повноважень на рівень департаментів. Для Німеччини властива система влади, у якій принцип децентралізації є основою побудови відносин між центральною владою та регіональними органами управління 16-ти федеральних земель, з одного боку, і системою органів державного управління і місцевого самоврядування – з іншого) [1, с.17].

Отже, на підставі вищезазначеного можна дійти висновку, що децентралізація відіграє важливу роль у становленні демократичної держави і є однією з фундаментальних засад сучасної демократичної системи управління, втіленням влади народу у специфічній формі і на відповідному рівні. Тож децентралізація влади на сьогоднішній день є досить актуальною проблемою та потребує вирішення шляхом дослідження, аналізу та використання досвіду держав-членів Європейського Союзу.

Список використаних джерел:

1. Мартиненко П. Ф. Децентралізація у здійсненні державної влади як конституційний принцип в Україні / П. Ф. Мартиненко // Українсько-європейський журнал міжнародного та порівняльного права. – 2001. – Т. 1. – Вип. 2. – С. 23.
2. Лелеченко А. П. Децентралізація в системі державного управління в Україні: теоретико-методологічний аналіз: автореф. дис. на здобуття наук. ступ. канд. наук з держ. управл.: спеціал. 25.00.01 / А. П. Лелеченко. – К., 2006. – С. 7–8.
3. Конституція України від 28 червня 1996 [Текст] // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
4. Безверхнюк Т. М. Роль принципів «європейського регіоналізму» в організації вітчизняної системи регіонального управління [Електронний ресурс] / Т. М. Безверхнюк // Режим доступу: www.oridu.odessa.ua/news/bok/

Правове виховання в сучасному українському суспільстві

Филоненко В.В., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент Мозоль Н.І.

За останні роки в Україні відбуваються зміни у всіх сферах людського життя, з'являється потреба у правовому вихованні громадян. Саме прийняття Конституції України створило міцне та надійне підґрунтя для здійснення правового виховання на якісно новій базі. Сучасна демократія вимагає від особи не лише досконалого знання правових основ, законів, а також усвідомлення нею власної ролі і значення у житті суспільства та відповідальності за долю своєї держави. Але економічна криза, неефективна політика державної влади щодо її подолання, політична нестабільність, невиконання передвиборних обіцянок, корупція в усіх ешелонах публічної влади тільки ускладнюють ситуацію у правовій сфері та впливають на процес втрати громадянами України не лише моральних, а й правових орієнтирів. Всі ці зміни віддзеркалюються у поведінці громадян. Зростає ступінь деформації правосвідомості, погіршується криміногенна ситуація у

країні, населення перестає виконувати правові приписи. За цих умов значення правового виховання помітно зростає [1, с. 98].

З метою підвищення рівня правової освіти населення, створення належних умов для набуття громадянами правових знань, а також забезпечення їх конституційного права знати свої права та обов'язки Указом Президента від 18 жовтня 2001 р. затверджено Національну програму правової освіти населення. Загалом прогресивні положення вказаного документу, на жаль, не знайшли істотного відображення у нормативно-правових актів протягом наступних років, а її реалізація у право-просвітню практику має дещо неповний та фрагментарний характер.

Система правового виховання й освіти має бути безперервною. Починаючи з дошкільного закладу, вона повинна продовжуватися у школі, а потім у вищому навчальному закладі, в тому числі й у системі підвищення кваліфікації кадрів. Людина часто припускається помилок у поведінці, вчиняє протиправні діяння лише тому, що не знає, як правильно поводитися у тій чи іншій ситуації. Подібну думку висунув ще давньогрецький філософ Сократ: «Людина вчиняє погано тому, що не знає, як саме вона має вчиняти».

В сучасній Україні правове виховання має здійснюватися не тільки у дошкільному закладі, але й бути частиною виховання у сім'ї, де надаються початкові знання про норми поведінки, усвідомлюється, що таке «добро» і «зло», формуються навички дотримання правил поведінки, виховується повага до однолітків та дорослих.

Варто зазначити, що доречною була б розробка Міністерством освіти і науки України серії підручників з правового виховання населення. Внесення змін потребують програми загальноосвітніх шкіл у розділах, що стосуються вивчення основ правознавства.

Громадяни повинні розуміти важливість своїх знань і вмінні застосовувати їх не лише теоретично, але й у повсякденному житті.

Неабиякої уваги потребує правове виховання молоді, яка стоїть на порозі дорослого життя, готується до несення повної відповідальності за свої вчинки. На сьогоднішній день, деякі прошарки молоді не приділяють належної уваги питанням, що таке повага до себе та оточуючих. Саме це призводить до порушення не тільки дисципліни, а й прав, свобод людини і громадянина [2, с. 83].

Виходячи з зазначеного, слід підсумувати, що правовому вихованню населення України недостатньо уваги приділяється не лише на теоретичному, а й на практичному рівні [4, с. 256]. Правове виховання буде ефективним лише тоді, коли буде створено правовий простір на засадах взаємодовіри, поваги до прав і свобод, забезпечення умов для розвитку почуття власної гідності. Якщо найближчим часом правове виховання населення України не зазнає змін, то проблема формування та розвитку правової культури громадян нашої країни залишиться нерозв'язаною ще дуже багато років.

Список використаних джерел:

1. Лескова И. В. Социокультурная идентичность и правовое воспитание личности [Текст] / И. В. Лескова // Государство и право. – 2007. – № 4. – С. 98.
2. Філософія виховання [Текст] / кер. авт. кол. М. Култаєва. – Х. : ХДПУ, 2001. – Ч. 1. – С. 83.
3. Головченко В. Правові механізми формування правосвідомості студентів / В. Головченко, А. Потьомкін // Право України. – 2006. - №4. – с. 100 – 103.
4. Курлянд З. Н. Педагогіка вищої школи / З. Н. Курлянд. – К.:Знання, 2007. – 495 с.